

Bartus Rozi

Felelősség és kétely

Felelősség és kétely
Amikor újra rájövök
Hogy énemben éltetek téged
Amikor szembesülök
Milyen sok bennünk a vétek
Amikor újra eljövök
Hogy végre a szemedbe nézzek

Idő

Ha örökké tartana az élet,
Ki bánná meg, mit elkövetett?
Kinek nyújtanánk segítséget?
Tudván, semmi baja nem eshet,

Ki féltené a régen őrzött titkot?
Ha tudná, hogy semmit se számít,
Kinek mondanánk ma, hogy szeretlek?
Mikor azt holnap is megtehetnénk.

Ha megállna az idő,
Senki se várna ennyire a nyárra.

Rejtekhelyen

Amikor mellettem alszol el,
Szívesen nézlek,
Álmaidat lágyan vezényelem.

Nem szerelem ez, tudom.
Azt én nehezen bírom,
De előled most jól titkolom.

Mégis értetlenül vonzódok hozzád
S leveszem szerepeim álarcát,
A maszkokat, ez nem képmutatás.

Neked megmutatom igazi arcom
S beszélek is, ha te azt akarod,
Hogy tudd, én így is maradok.

Ráduly János

Molter Károly „ismerősei”

Kolcsár Sándor marosvásárhelyi unitárius esperes mesélte:

Az 1970-es évek elején Molter Károly író a Bolyai utca járdáján ballagott. Utolértem, hozzácsatlakoztam. Elmélyülten kezdtünk beszélgetni. A túlsó járdáról valaki ránk köszönt. Molter nem vette észre. Mondtam:

— Károly bátyám, valaki ideköszönt, ki lehetett?

— Hát honnan tudnám — felelte Molter —, mikor azt sem tudom, hogy te ki vagy?

Kovács György és a penna

1952 őszén a marosvásárhelyi Bolyai Középiskola bentlakó tanulója lettem. Az egyik nap fölkerestem a városban élő Kovács György író, aki melleleg — anyai ágon — a nagybátyám volt.

Amikor beléptem a konyha melletti szobába (a Borsos Tamás utcában laktak), Guga néném (ányom) egy nagy kalapáccsal álldogált az ablaknál.

— Jókor jöttél, Jani fiam — mondta —, legalább segísz felaggatni ezt a falvédőt, mert Gyurka bátyád egyáltalán nem ért a kalapács forgatásához.

Nagybátyám a széken üldögélt, bágyadt mosoly jelent meg az arcán. Így replikázott:

— De a penna forgatásához értek, igaz-e?

Bözödi György körtepálinkái

Bözödi Györgyöt egyik látogatásunk alkalmával munka közben találtuk, kéziratát gépelte. Rögtön felállt, s azt mondta:

— Van körtepálinkám, s iszunk.

— De a munka, mester!

— A munka nem fut el — szólt Bözödi, s egy pillanat alatt három poharat megtöltött pálinkával. Én újból szabadkoztam:

— Elmarad a munka, mester!

— Most inni kell — szólt határozottan Bözödi —, mert né, a kitöltött pálinkának elmege az ereje. Erőtlen pálinka fabatkát sem ér.
